

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **V. C. D.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová,
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem,
zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou,
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 3. 2019, č. j. KRPU-56173-26/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 22. 3. 2019, č. j. KRPU-56173-26/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 21. 3. 2019 v 9:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalované je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nesouhlasil se závěry žalované, jelikož se dle jeho názoru jedná o ničím nepodložené spekulace. Žalobce si nebyl vědom toho, že se na území Evropské unie dostal nelegálně, takové tvrzení ani nemá oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí a není zřejmé, na základě čeho uvedený závěr žalovaná učinila. Žalobce za účelem cesty a pobytu v Evropě totiž pověřil vyřízením víza třetí osobu a byl v dobré víře, že jeho pobyt zde bude v souladu s právními předpisy. K tomu dodal, že o mezinárodní ochranu požádal dne 24. 3. 2019. Zdůraznil, že ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je aplikovatelné pouze na cizince, kteří svým jednáním opakovaně porušili předpisy České republiky, neboť jen závažné důvody mohou ospravedlnit tak hrubý zásah do práva na osobní svobodu. Důvody zajištění je proto nutné vykládat restriktivně. I pokud by se žalobce dopustil jednání odůvodňující správní vyhoštění, nemohl se v žádném případě dopustit opakovaného porušení právních předpisů České republiky, když na její území přicestoval poprvé. Vzhledem k těmto okolnostem a skutečnosti, že žalobce není evidován v evidenci nežádoucích osob, proto není jeho zajištění důvodné. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, sp. zn. 4 Azs 235/2005.
3. Dále namítal, že žalovaná nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť opět vycházela z nepodložených spekulací. Žalobce zopakoval, že si nebyl vědom toho, že se na území Evropské unie dostal nelegálně. Žalovaná dle jeho názoru nerespektovala ustálenou judikaturu, když nezvážila osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností v řízení o správním vyhoštění, dosavadní chování a respektování veřejnosprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými členskými státy Evropské unie. K tomu žalobce poznamenal, že má na území České republiky zajištěno ubytování i finanční zabezpečení, požádal zde o udělení mezinárodní ochrany stejně jako jeho manželka, není proto důvod, proč by žalobce neměl spolupracovat se správními orgány. Žalobce také upozornil, že rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-209/LE-BA04-BA04-PS-2019, které nabylo právní moci dne 28. 3. 2019, bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že dle § 46a odst. 5 téhož zákona je doba trvání zajištění stanovena do 12. 7. 2019. Žalovaná však zajištění uložené napadeným rozhodnutím neukončila, ačkoliv tak dle ust. § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců učinit měla.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedla, že dne 29. 3. 2019 vydala příkaz k ukončení zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců a předání Ministerstvu vnitra České republiky. Není tedy pravdou, že žalovaná neukončila zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí, naopak jej ukončila, jakmile se dozvěděla o zajištění dle zákona o azylu. Dle názoru žalované byly naplněny Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákonné předpoklady pro zajištění cizince a žalovaná rozhodnutí o něm řádně odůvodnila. Tvzení, že žalobce cestoval do Evropy v dobré víře, že tak činí v souladu s právními předpisy, je tvrzením účelovým, kterým se žalobce snaží zlehčit porušení právních předpisů. Žalobce v době svého zajištění nedisponoval žádným cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu na území členských států Evropské unie. Cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl požádat o azyl a pracovat. Sám se přes internet spojil s převaděči a oni vše zprostředkovali. Z Vietnamu vycestoval s cestovním pasem opatřeným vízem pro Rumunsko. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce věděl o nelegálnosti svého pobytu minimálně od doby, kdy cestoval bez cestovního dokladu, protože si musel být vědom potřeby cestovního pasu a víza. Odevzdáním cestovního dokladu převaděčům tedy musel být srozuměn s tím, že se jedná o cestu nelegální. Na nelegálnost cesty měl žalobce také usoudit ze skutečnosti, že měl mít vystaveno vízum do Rumunska a nikoliv do Německa, které bylo jeho cílem. Náзор žalované podporuje i neochota výpovědi žalobce, neboť pokud by jednal v dobré víře, neobával by se vysvětlit okolnosti své nelegální cesty. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, sp. zn. 4 Azs 235/2005, je dle žalované nepřiléhavý, neboť ust. § 124 zákona o pobytu cizinců bylo od té doby zcela změněno, není tedy pravdou, že je dané ustanovení aplikovatelné jen na cizince, kteří opakovaně porušili právní předpisy České republiky. Žalovaná k tomu podotkla, že žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a víza a cestoval po členských státech Evropské unie nelegálně za pomoci placených převaděčů. Jeho pohnutky k cestě byly navíc pouze ekonomického charakteru a důvody podání žádosti o azyl nebyly Dublinského charakteru.

5. K neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že žalobce nejenže měl úmysl neoprávněně cestovat do Německa, ale také tak učinil. Jelikož žalobce odmítl vypovídat, musela žalovaná možnost uložení zvláštních opatření posuzovat na základě informací, které jí byly v době rozhodování známy a které bylo možné zjistit z dostupných evidencí. Žalobce neměl na území České republiky žádné bydliště a nebyla zjištěna ani žádná osoba, která by se o něj zde starala. Žalobce neměl dostatečné finanční prostředky k zajištění pobytu na území České republiky či složení finanční záruky. Žalobce nemá platné cestovní doklady a žádné pobytové oprávnění, jeho cílem je Německo. Z výše uvedeného a z vynaloženého úsilí a finančních prostředků dle žalované vyplývá důvodná obava, že žalobce nebude respektovat uložené zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaná se zabývala osobními, majetkovými i rodinnými poměry žalobce, zhodnotila míru a závažnost porušení právních předpisů žalobcem a zhodnotila jeho dosavadní jednání a chování, jakož i ochotu spolupracovat. Žalovaná dále uvedla, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 23. 3. 2019 nemohla být v rámci napadeného rozhodnutí zohledněna, neboť žalované tato skutečnost nebyla známa a žalobce se o ní nijak nezmínil, stejně jako se nezmínil o tom, že má v České republice ubytování a finanční zabezpečení. Podání uvedené žádosti navíc nikterak nepodporuje tvrzení žalobce o spolupráci se správními orgány.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná ani žalobce nenavrhli ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPÚ-56173-15/ČJ-2019-040022, vyplývá, že dne 20. 3. 2019 v 11:00 hodin bylo německou policií u dálnice A17 po překročení státní hranice kontrolováno vozidlo Mercedes Benz, reg. zn. „X“. Ve vozidle se nacházely čtyři osoby bez dokladů totožnosti a řidič. Dne 21. 3. 2019, v 9:00 hodin byl žalobce na základě readmisní dohody převzat hlídkou Policie ČR od německých orgánů na adrese Komunikačního centra - Petrovice č. p. 570, Petrovice. Po převzetí žalobce byla provedena проверка v informačních systémech Policie ČR s negativním výsledkem. Jelikož žalobce nepředložil žádný platný cestovní doklad s platným vízem k pobytu na území České republiky, vzniklo důvodné podezření, že vstoupil na území České republiky neoprávněně nebo zde neoprávněně pobýval. Na základě uvedených skutečností bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno, a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal stejnopis tohoto oznámení.
9. Z pracovního překlada k nabídce na převzetí cizinců ze dne 20. 3. 2019 soud zjistil, že žalobce v rámci své výpovědi před německými orgány uvedl, že má dvě děti a ve Vietnamu pracoval v zemědělství. Od známých zjistil, že je v Německu lepší život, mohl by tak lépe pomáhat rodičům ve Vietnamu. Přes internet se proto spojil s převaděči, kteří vše zorganizovali. Doufal v udělení azylu a v možnost pracovat v Německu. Převaděči mu zajistili vízum, ale nevěděl přesně jaké. Z Hanoje odletěl asi před 10 dny, letěl dvěma letadly, pak cestoval autem, několikrát přestupoval. Během cesty mu byl odebrán cestovní pas a poté i mobilní telefon. Spolucestující potkal až v autě. Na otázku, zda mu hrozí v domovském státě represe, odpověděl, že nehrozí. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 21. 3. 2019 soud zjistil, že žalobce se k projednávané věci nechtěl vyjádřit ani odpovídat na pokládané otázky. Pouze sdělil, že vše, co do té doby řekl či podepsal, byla pravda. K dotazům policejního orgánu pouze uvedl, že z Vietnamu vycestoval na cestovní doklad s platným vízem pro Rumunsko. Cestovní doklad mu byl vydán ve Vietnamu, odborem Ministerstva veřejné bezpečnosti v oblasti Thua Thien Hue. Jedinečný identifikační kód pro ověření totožnosti nemá, neboť ve Vietnamu se osobám žádný takový nepřirazuje. Rovněž uvedl, že v zařízení pro zajištění cizinců zřejmě podá žádost o azyl.
10. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odst. 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

11. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
12. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
13. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii je policista oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce shledal především v tom, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaná učinila závěr o existenci nebezpečí, že by žalobce mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná přistoupila k zajištění žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná vysvětlila, že k tomuto závěru došla na základě skutečnosti, že žalobce úmyslně porušoval a nedodržoval právní normy České republiky i ostatních zemí Evropské unie. Žalobce se na daném území pohyboval bez cestovního dokladu a při cestě do Německa využil nelegální cesty za pomoci převaděčů. Rovněž podotkla, že cílem žalobce bylo Německo, kde chtěl požádat o azyl z ekonomických důvodů. Žalovaná na několika místech v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že je to právě popsané protiprávní jednání, ze kterého vyplývá, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu správním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgánem uložené. Soud považuje vzhledem k okolnostem případu takové odůvodnění za dostatečné, a tedy přezkoumatelné.

17. Soud se dále zabýval námitkou nenaplnění zákonných podmínek zajištění, k níž žalobce uvedl, že cizince lze dle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajistit, pouze pokud v minulosti opakovaně porušoval právní předpisy. Této námitce soud nepřisvědčil.
18. K uvedenému tvrzení zdejší soud uvádí, že závěr prezentovaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 235/2005-60, na který žalobce odkázal, již není aktuální, neboť v tehdy řešeném případě reagoval na znění zákona o pobytu cizinců ke dni 21. 12. 2004. Od té doby však bylo ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců několikrát novelizováno až do dnešní podoby, kdy zákonodárce rozšířil výčet důvodů zajištění i na důvody, které zjevně nesměřují jen k předchozímu páchání protiprávní činnosti na území České republiky, jako tomu bylo ve znění zákona o pobytu cizinců do 23. 11. 2005. Mezi takové důvody pak nepochybně patří nebezpečí maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývající z předchozího nelegálního vstupu na území České republiky, ze kterého lze usoudit na to, že by cizinec nerespektoval ani v budoucnu uloženou povinnost k opuštění území. Názor žalobce, že cizince je možné zajistit, pouze pokud v minulosti opakovaně porušoval právní předpisy je proto nutné jako nesprávný odmítnout.
19. Při svých úvahách, zda žalovaná postupovala správně, když neuložila zvláštní opatření ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (oba dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že: *„Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“*
20. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Německo, nedisponoval. Žalobce vědomě nelegálně vstoupil na území České republiky a členských států Evropské unie. Jeho tvrzení, že jednal v dobré víře, že jeho cesta a pobyt na území Evropské unie je v souladu s právními předpisy, soud neuvěřil, neboť konstrukci o pověření třetí osoby vyřízením víza uplatnil poprvé až v podané žalobě. V průběhu správního řízení naopak žalobce odmítl vypovídat, čímž deklaroval svůj úmysl neposkytnout žalované jakoukoliv další součinnost, a to ani za přítomnosti tlumočníka či právního zástupce. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření v budoucnu potencionálně uloženého správního vyhoštění. Žalovaná přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v žalobou napadeném rozhodnutí legitimně dovodila, a to na str. 5 a 6, že v případě žalobce není možná aplikace zvláštních opatření. Žalovaná v tomto směru v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, že žalobce nemá na území České republiky žádné bydliště a nebyla zjištěna ani žádná osoba, která by se o něj po dobu jeho pobytu starala. Finanční prostředky, které měl žalobce u sebe, nepostačovaly k živobytí na území České republiky. Složení finanční záruky nebylo možné, neboť žalobce nedisponoval dostatečnou hotovostí, která by mu umožnila finanční záruku složit. Žalovaná nepřistoupila k uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců též z důvodu, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad, že by mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

21. K tomu soud konstatuje, že žalobce nejenže vědomě nelegálně cestoval přes území České republiky, ale nechtěl ani ve věci vypovídat. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolupracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Navíc nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky za účelem realizace zvláštních opatření opatřit, to ostatně ani ve správním řízení netvrdil. Tvrzení žalobce, že má zajištěny potřebné finanční prostředky pro adekvátní dočasný samostatný pobyt na území České republiky proto soud považuje za nepodložené a účelové. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Německa. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.
22. K námitce, že žalovaná neukončila zajištění žalobce poté, co bylo rozhodnuto o jeho zajištění coby žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že dne 27. 3. 2019 Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, vydalo rozhodnutí č. j. OAM-209/LE-BA04-BA04-PS-2019, jímž byl žalobce zajištěn dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaná následně dne 29. 3. 2019 vydala pod č. j. KRPU-56173-43/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ příkaz k ukončení zajištění cizince v zařízení pro zajištění cizinců a předání Ministerstvu vnitra. Není tedy pravdou, že by žalovaná na zajištění žalobce dle zákona o azylu nereagovala a zajištění dle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neukončila. Soud musí nicméně podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Námitka neukončení zajištění dle ust. § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců proto není důvodná již z důvodu, že o zajištění žalobce dle zákona o azylu bylo rozhodnuto až po vydání napadeného rozhodnutí.
23. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
24. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. května 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)